

ທ່ານຄວນເປັນຄົນແນວໃດ?

ໂດຍ ແອວເດີ ລິນ ຈີ ໂລບິນ

ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

“ເປັນ ຫລື ບໍ່ເປັນ” ຄືຄຳຖາມດີໆ.¹ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເຄີຍຖາມແບບນີ້ ໂດຍເຮັດໃຫ້ມັນກາຍເປັນ
ຄຳຖາມສຳຄັນທາງຫລັກຄຳສອນສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນວ່າ “ເຈົ້າຄວນເປັນຄົນແນວໃດ? ເຮົາກ່າວກັບ
ເຈົ້າຕາມຈິງວ່າ ຄືກັນກັບທີ່ເຮົາເປັນ” (3 ນິໄຟ 27:27; ໂຕເນື່ອງຖືກຕີມໃສ່). ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວຕົວເອງ ໃນປະຈຸບັນ
ກໍຄື--ເຮົາເປັນ. ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອເຊິນພວກເຮົາໃຫ້ຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຄຸນລັກສະນະຂອງພຣະອົງ.

ເພື່ອຈະໄດ້ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງຊຶ່ງເປັນ ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍເຮັດ: “ຕາມຈິງ
ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າມີຄືພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ; ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດໃນ
ສາສນາຈັກຂອງເຮົາ; ເພາະວຽກງານທີ່ເຈົ້າເຫັນເຮົາເຮັດມາແລ້ວ ສິ່ງນັ້ນເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເໝືອນກັນ” (3 ນິໄຟ
27:21; ໂຕເນື່ອງຖືກຕີມໃສ່).

ການເປັນ ແລະ ການເຮັດກໍແຍກກັນບໍ່ໄດ້. ໃນຖານະເປັນຄຳສອນທີ່ອາໄສກັນ ຂໍຄວາມນີ້ຊ່ວຍເລີ່ມ ແລະ
ໃຫ້ກຳລັງ ແລະ ຊຸກຍູ້ເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ຍົກຕົວຢ່າງຄືສັດທາຍ່ອມດິນໃຈຄົນໃຫ້ອະທິຖານ ແລະ
ການອະທິຖານຍ່ອມເລີ່ມກຳລັງໃຫ້ແກ່ສັດທາ.

ຫລາຍໆເທື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ປະນາມຄົນທີ່ “ເຮັດ” ແຕ່ບໍ່ “ເປັນ”---ພຣະອົງເອີ້ນວ່າ ໜ້າຊີໃຈຄິດ:
“ຄົນພວກນີ້ຢູ່ໃກ້ເຮົາແຕ່ຢ່າກ ສ່ວນຈິດໃຈຫ່າງໄກຈາກເຮົາ” (ມາລະໂກ 7:6). ການເຮັດ ໂດຍບໍ່ມີ ການເປັນ
ຄືຄວາມໜ້າຊີໃຈຄິດ ຫລື ການທຳທ່າເປັນສິ່ງທີ່ຕົນບໍ່ໄດ້ເປັນ---ກໍແມ່ນຕົວປອມ.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ການເປັນ ໂດຍບໍ່ມີ ການເຮັດ ບໍ່ມີຜົນເລີຍຄືກັນກັບ “ຄວາມເຊື່ອຢ່າງດຽວ ໂດຍບໍ່ມີການ
ປະຕິບັດກໍເປັນ ຄວາມເຊື່ອທີ່ຕາຍແລ້ວ” (ຢາໂກໂບ 2:17; ໂຕເນື່ອງຖືກຕີມໃສ່). ການເປັນໂດຍບໍ່ມີ
ການເຮັດບໍ່ແມ່ນການເປັນອິຫລີ--ມັນກໍຄືການຫລອກຕົວເອງໃຫ້ເຊື່ອວ່າຕົວເອງເປັນຄົນດີ
ແຕ່ເພາະຕົນເອງມີເຈດຕະນາທີ່ດີເທົ່ານັ້ນ.

ການເຮັດ ໂດຍບໍ່ມີ ການເປັນ (ຄວາມໜ້າຊີໃຈຄິດ) ປະກົດຕົວປອມໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ ແຕ່ການເປັນ
ໂດຍບໍ່ມີການເຮັດ ເປັນການປະກົດຕົວປອມໃຫ້ຕົນເອງເຫັນ.

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ຕິສອນພວກທຳມະຈານ ແລະ ພວກຟານິຊາຍເພາະຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄິດຂອງພວກເຂົາວ່າ: “ພວກທ່ານຮັບເຄາະຮ້າຍໜັກສາແລ້ວພວກທຳມະຈານ ແລະ ພວກຟານິຊາຍເອີຍຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດ! ພວກທ່ານ ຖະຫວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ເງິນສ່ວນສິບ”---ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດ---“ເຊັ່ນຜັກກ້ານກຳ, ຜັກຊີ ແລະ ຂີ້ໝືນ ແຕ່ພວກທ່ານລະເລີຍຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະບັນຍັດຂໍສຳຄັນຍິ່ງ ເປັນຕົ້ນຄວາມຍຸຕິທຳ, ຄວາມເມດຕາ, ແລະ ຄວາມສັດຊື່” (ມັດທາຍ 23:23). ພວກດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຕາມທີ່ພວກເຂົາຄວນເປັນ.

ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ຮັບຮູ້ຄວາມສຳຄັນຂອງການເຮັດກິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ພິສູດການເປັນຄື “ຂໍສຳຄັນຍິ່ງ.” ຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້ງບອກເຖິງຄວາມສຳຄັນຍິ່ງຂອງການເປັນ.

- ການລົງໄປໃນນ້ຳບັບຕິສະນາຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ. ການເປັນທີ່ຕ້ອງມາກ່ອນຄືຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຊລູດຣິດ ພ້ອມດ້ວຍການປ່ຽນຈິດໃຈອັນຍິ່ງໃຫຍ່.
- ການຮັບສ່ວນສິນລະລິກຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ. ການເປັນຄົນມີ ຄ່າຄວນຈະຮັບສ່ວນສິນລະລິກຄືເລື່ອງທີ່ສຳຄັນກວ່າ.
- ການມອບຖານະປະໂລຫິດເປັນການກະທຳ ຄື ການເຮັດ. ແຕ່ເລື່ອງສຳຄັນກວ່າຄືຄຳນາດໃນຖານະປະໂລຫິດ ຊຶ່ງຂຶ້ນຢູ່ກັບຫລັກທຳແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ (see D&C 121:36), ຫລື ການເປັນ.

ເຮົາຫລາຍຄົນໄດ້ຂຽນສິ່ງທີ່ຕົນຢາກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ແຕ່ໜ້ອຍຄົນໄດ້ຂຽນສິ່ງທີ່ຕົນຢາກເປັນ. ເປັນຫຍັງ? ການເຮັດ ເປັນກິດຈະກຳ ຫລື ເຫດການທີ່ສາມາດຂຽນລົງໄວ້ ແລ້ວເມື່ອເຮັດສຳເລັດ ເຮົາສາມາດໝາຍບອກວ່າເຮົາໄດ້ເຮັດແລ້ວ. ແຕ່ເລື່ອງການເປັນ ບໍ່ມີວັນຈົບຈັກເທື່ອ. ທ່ານບໍ່ສາມາດໝາຍໃສ່ສຳລັບເລື່ອງ ການເປັນ. ໃນວັນສຸກນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະພາພັນລະຍາໄປຫລິ້ນນ່ວນກໍໄດ້ ຊຶ່ງເປັນເລື່ອງການເຮັດ. ແຕ່ການເປັນສາມິທິດີບໍ່ແມ່ນກິດຈະກຳຊຶ່ງ ມັນຕ້ອງເປັນສ່ວນນິໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເປັນຄຸນສົມບັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລື ຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຢູ່.

ໃນເລື່ອງຄວາມເປັນພໍແມ່ ບໍ່ມີວັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດຂີດໝາຍວ່າສຳເລັດແລ້ວກັບລູກຄົນໜຶ່ງ. ການເປັນພໍແມ່ທີ່ດີບໍ່ມີວັນຈົບເລີຍສຳລັບພວກເຮົາ. ແລະ ເມື່ອຈະໄດ້ເປັນພໍແມ່ທີ່ດີ ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດຢ່າງໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະສອນລູກ ກໍຄື ການເປັນພໍແມ່ທີ່ດີພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຫຼາຍຂຶ້ນ.

ເລື່ອງການເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດເປັນສິ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ ແຕ່ຍ່ອມມີຜົນຊຸກຍູ້ເຮົາໃຫ້ເຮັດ ຊົງເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ຍົກຕົວຢ່າງຄື, ຕອນທີ່ພໍ່ແມ່ສອນລູກໃຫ້ຢ່າງ ພວກເຮົາເຫັນພໍ່ແມ່ ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ຄືຈັບລູກ ແລະ ຍົກຍ້ອງລູກ. ການເຮັດດັ່ງກ່າວນີ້ ສະແດງຄວາມຮັກໃນໃຈທີ່ເຫັນໄດ້ ພ້ອມດ້ວຍ ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຫວັງໃນຄວາມສາມາດຂອງລູກ. ວັນແລ້ວວັນເລົ່າພໍ່ແມ່ເຮັດຕໍ່ໄປ---ບັງບອກ ການເປັນທີ່ເຫັນໄດ້ ເຖິງຄວາມອິດທິນ ແລະ ຄວາມພາກພຽນ.

ເພາະການເປັນທີ່ໃຫ້ເກີດການເຮັດ ພ້ອມດ້ວຍເປັນເຫດທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດການເຮັດ ການສອນການເປັນຈະ ຊ່ອຍປັບປຸງພຶດຕິກຳຢ່າງມີປະສິດທິພາບຫລາຍກວ່າການເອົາໃຈໃສ່ນຳການເຮັດ ຈະປັບປຸງພຶດຕິກຳນັ້ນ.

ຕອນທີ່ເດັກນ້ອຍປະພຶດບໍ່ດີ ຄືສົມມຸດວ່າເຂົາເຈົ້າຜິດຖຽງກັນ, ຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາມັກແກ້ສິ່ງທີ່ ເຂົາໄດ້ເຮັດ ຫລື ການຜິດຖຽງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນນັ້ນ. ແຕ່ການເຮັດ---ການປະພຶດຂອງເຂົາ--- ແມ່ນແຕ່ການບັງເຖິງເຫດຜົນໃນໃຈ ທີ່ເຫັນໄດ້. ພວກເຮົາອາດຖາມຕົວເອງວ່າ “ມີຄຸນສົມບັດໃດ ແຕ່ທີ່ເດັກເຂົາໃຈໄດ້ ທີ່ຈະແກ້ໄຂການປະພຶດນີ້ໃນອະນາຄົດ? ຕ້ອງອິດທິນ ແລະ ໃຫ້ອະໄພເມື່ອລຳຄານບໍ່? ຕ້ອນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ເປັນຄົນສ້າງສັນຕິບໍ່? ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບສຳລັບສິ່ງທີ່ຕົນເຮັດ ແລະ ບໍ່ກ່າວຫາບໍ່?”

ພໍ່ແມ່ຈະສອນຄຸນສົມບັດແບບນີ້ໃຫ້ລູກໄດ້ຢ່າງໃດແດ່? ວິທີທີ່ພວກເຮົາສອນວິໄນໃຫ້ລູກໆ ຍ່ອມເປັນ ໂອກາດດີທີ່ສຸດ ທີ່ຈະສອນ ແລະ ສະແດງຄຸນສົມບັດຢ່າງພຣະຄຣິດ. ການສອນວິໄນສະແດງເຖິງຄວາມ ອິດທິນ ແລະ ການສອນຈາກພວກເຮົາ. ບໍ່ຄວນເຮັດຕອນທີ່ຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍ. ພວກເຮົາສາມາດ ແລະ ຄວນສອນວິໄນໄດ້ຕາມວິທີທີ່ສອນໃນ Doctrine and Covenants ພາກທີ 121 ທີ່ວ່າໂດຍການຊຸກຊວນ ໂດຍຄວາມອິດກັນ ໂດຍຄວາມສຸພາບ ແລະ ຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ໂດຍຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີມານຍາ (ຂໍ້ທີ 41–42). ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຄືການເປັນເໝືອນພຣະຄຣິດທີ່ເຮົາຄວນເປັນໃນຖານະທີ່ເປັນພໍ່ແມ່ ແລະ ສານຸສິດຂອງພຣະຄຣິດ.

ໂດຍທາງການສອນວິໄນລູກຈະຮຽນຮູ້ເລື່ອງຜົນທີ່ຕາມມາ. ໃນກໍລະນີແບບນັ້ນກໍຍ່ອມດີທີ່ຈະປ່ຽນ ເອົາເລື່ອງທີ່ຖອຍ ໃຫ້ກາຍເປັນເລື່ອງດີ. ຖ້າລູກສາລະພາບຜິດ ໃຫ້ຍ້ອງຄວາມກ້າຫານຂອງເຂົາ. ຖາມລູກວ່າລູກຮຽນຮູ້ເລື່ອງຫຍັງຈາກຄວາມຜິດທີ່ໄດ້ເຮັດນັ້ນ ຊົງຈະໃຫ້ທ່ານ ແລະ ສຳຄັນກວ່ານັ້ນ ຈະໃຫ້ພຣະວິນຍານມີໂອກາດສົ່ງສອນລູກ. ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຮົາສອນຫລັກກທຳ ໂດຍຜ່ານທາງ ພຣະວິນຍານ, ຫລັກກທຳທີ່ສອນນັ້ນມີອຳນາດທີ່ຈະປ່ຽນນິໄສຂອງການເປັນ.

ແອວມາໄດ້ຄົ້ນພົບຫລັກກທຳອັນດຽວກັນນີ້ວ່າ ການສົ່ງສອນ ພຣະຄຳມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະນຳຜູ້ຄົນໃຫ້ເຮັດສິ່ງ ທ່ຽງທຳ---ແທ້ຈິງແລ້ວ ບັງເກີດຜົນອັນມີພະລັງແກ້ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນຫລາຍກວ່າດາບ (see Alma 31:5; ໂຕເໜືອ)

ຖືກຕີມໃສ່). ເປັນຫຍັງ? ເພາະດາບກໍເອົາໃຈໃສ່ແຕ່ການລົງໂທດຝ່າຍການປະພິດ (ເຮັດ) ແຕ່ການສັ່ງສອນ
ພຣະຄໍາຈະປ່ຽນນິໄສຄົນ ປ່ຽນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເປັນ ຫລື ກາຍເປັນ.

ການມີລູກທີ່ອ່ອນໂຍນແລະເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ ເຫົ່າກັບວ່າ ພໍ່ແມ່ໄດ້ຮຽນກ່ຽວກັບການເປັນພໍ່ແມ່ຢູ່ຊັ້ນປະຖົມ.
ແຕ່ຖ້າຫາກທ່ານມີລູກ ທີ່ມັກທົດສອບຄວາມອິດທິນຂອງທ່ານຢ່າງເຫລືອລືນ ແລ້ວກໍເຫົ່າກັບວ່າ ທ່ານໄດ້ຮຽນຢູ່
ມະຫາວິທະຍາໄລຜູ້ແລ້ວ. ແທນທີ່ຈະຄິດວ່າຕົນໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດໃນຊີວິດກ່ອນເກີດ ເພື່ອຮັບການ
ທົດລອງແບບນັ້ນ ທ່ານຄວນຄິດວ່າລູກທີ່ຍາກນັ້ນເປັນພອນ ແລະ ເປັນໂອກາດໃຫ້ທ່ານເອງທີ່ຈະ
ໄດ້ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ. ລູກແບບໃດທີ່ຈະຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ໄດ້ຮັບການທົດສອບ, ພັດທະນາ ແລະ
ະ ມີຄຸນສົມບັດຢ່າງພຣະຄຣິດ ມີຄວາມອິນທິນ, ມີຄວາມອິດກັນ, ແລະ ອື່ນໆ? ເປັນໄປໄດ້ບໍ່
ທີ່ທ່ານຕ້ອງການມີລູກເຊັ່ນນັ້ນເຫົ່າກັບກັບທີ່ລູກຄົນນັ້ນຕ້ອງການທ່ານ?

ພວກເຮົາທຸກຄົນເຄີຍໄດ້ຍິນຄໍາແນະນຳທີ່ປະນາມບາບ ແລະ ບໍ່ປະນາມຜູ້ເຮັດບາບ. ເຊັ່ນດຽວກັນ
ເມື່ອໃດທີ່ລູກເຮັດຜິດ ພວກເຮົາຕ້ອງເບິ່ງດັ່ງທີ່ຈະບໍ່ເວົ້າສິ່ງທີ່ຈະໃຫ້ເຂົາເຊື່ອວ່າ ຄວາມຜິດທີ່ລູກເຮັດ
ສິ່ງທີ່ລູກເປັນ. “ຈິງລະວັງ ຢ່າໃຫ້ການກະທຳຂອງເຂົາກາຍເປັນຄຸນສົມບັດ.” ຢ່າໃຫ້ເຂົາຄິດວ່າເຂົາເປັນ
”ຄົນໂງ່,” ”ຄົນຂີ້ຄ້ານ,” ຫລື ”ຄົນງຸ່ມງ່າມ.”² ລູກຂອງເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນແຫລະເປັນ ຄຸນສົມບັດ
ແລະ ຄວາມສາມາດອັນແທ້ຈິງຂອງເຂົາ. ແຜນຂອງພຣະອົງແມ່ນທີ່ຈະຊ່ວຍລູກໆຂອງ
ພຣະອົງໃຫ້ເອົາຊະນະຄວາມຜິດ ແລະ ການເຮັດບໍ່ຖືກຕ້ອງ ເພື່ອເຂົາຈະກ້າວໜ້າກາຍເປັນ ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ
ຊົງເປັນ. ສະນັ້ນການປະພິດທີ່ເຮັດໃຫ້ຜິດຫວັງ ຄວນຈະຖືເປັນເລື່ອງຊົ່ວຄາວ---ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຍາວນານ.
ເປັນການກະທຳບໍ່ແມ່ນຄຸນສົມບັດ.

ສະນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງລະວັງໃນການໃຊ້ຄຳເກົ່າເຊັ່ນວ່າ ”ລູກມີແຕ່ ...” ຫລື ”ລູກບໍ່ເຄີຍ ...” ຕອນເຮົາສັ່ງ ສອນເຂົາ.
ໃຫ້ລະວັງໃນການໃຊ້ຄຳເຊັ່ນວ່າ ”ລູກບໍ່ເຄີຍຄິດເຫັນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພໍ່ ຫລື ແມ່ເລີຍ” ຫລື ”ເປັນຫຍັງລູກ
ຈິງມັກໃຫ້ພວກເຮົາລໍຖ້າ?” ຄຳເວົ້າເຊັ່ນນີ້ຈະປະກົດຄືກັບວ່າເປັນການແຈ້ງບອກ ແລະ ສາມາດມີ ອິດທິພົນຕໍ່
ລູກໃຫ້ຫລົງເຫັນຕົວເອງ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຕົວເອງໄດ້.

ລູກອາດບໍ່ຮູ້ຈັກຕອບ ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນເຮົາຖາມເຂົາວ່າ ເຂົາຢາກເປັນຫຍັງຕອນເຂົາໃຫຍ່ຂຶ້ນ ເພາະຄຳຖາມຂໍ້
ນັ້ນມັນກ່ຽວກັບວ່າ ເຂົາຢາກເຮັດຫຍັງເປັນອາຊີບຕອນເຂົາໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ວິຊາອາຊີບ ຫລື ການມີຊັບສິນ ບໍ່ໄດ້ບອກ
ວ່າເຂົາເປັນຄົນແນວໃດ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເປັນຊ່າງໄມ້ທີ່ຖ່ອມຕີນ, ແຕ່ສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ບອກວ່າ
ພຣະອົງເປັນໃຜ.

ໃນການຊ່ອຍລູກໃຫ້ຄົນພົບວ່າເຂົາເປັນໃຜ ແລະ ມີຄ່າພຽງໃດ, ເຮົາສາມາດຍົກຍ້ອງການກະທຳຂອງລູກຢ່າງເໝາະສົມ---ການເຮັດ. ແຕ່ຈະສະຫລາດກວ່າທີ່ເຮົາໃຈໃສ່ກັບການຍົກຍ້ອງເຂົາເລື່ອງຄຸນສົມບັດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງລູກ---ຄົນທີ່ລູກເປັນ.

ເມື່ອຫລິ້ນກິລາ ວິທີທີ່ສະຫລາດທີ່ຈະຍົກຍ້ອງການກະທຳຂອງລູກ (ການເຮັດ) ຄືຈະເຮັດໂດຍ ທາງການມອງເບິ່ງການເປັນ ຄືຍ້ອງການອອກແຮງ, ຄວາມພາກພຽນ, ຄວາມໃຈເປັນ ໃນຕອນທີ່ຍາກ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອຍົກຍ້ອງການເປັນ ແລະ ການເຮັດ ທັງສອງຢ່າງ.

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ລູກເຮັດວຽກຢູ່ບ້ານ ພວກເຮົາສາມາດຫາວິທີທີ່ຍົກຍ້ອງການເປັນຂອງລູກນຳອີກ ຄືກັບວ່າ “ພໍ່ແມ່ດີໃຈຫລາຍເມື່ອລູກເຮັດວຽກຢູ່ບ້ານຢ່າງເຕັມໃຈ.”

ເມື່ອລູກໄດ້ໃບແຈ້ງຄະແນນຈາກໂຮງຮຽນ ພວກເຮົາສາມາດຍົກຍ້ອງຄະແນນທີ່ດີກໍໄດ້ ແຕ່ອາດຈະມີຜົນອັນຍາວນານກວ່າທີ່ຈະຍົກຍ້ອງລູກສຳລັບ ຄວາມພາກພຽນ. “ລູກເຮັດການບ້ານແລ້ວ. ລູກຮູ້ວິທີຮັບເອົາ ແລະ ເຮັດສຳເລັດສິ່ງທີ່ຍາກ--ພໍ່ພູມໃຈໃນຕົວລູກຫລາຍ.”

ໃນລະຫວ່າງການອ່ານພຣະຄຳພີກັບຄອບຄົວ ໃຫ້ຊ່ອຍຫາ ແລະ ສົນທະນາຕົວຢ່າງທີ່ສະແດງຄຸນສົມບັດທີ່ໄດ້ອ່ານໃນມື້ນັ້ນ. ຄຸນສົມບັດຢ່າງພຣະຄຣິດຄືຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດພັດທະນາໄດ້ປາດສະຈາກຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະອົງ,³ ໃນການອະທິຖານເປັນຄອບຄົວ ແລະ ເປັນສ່ວນຕົວ, ຈົ່ງອະທິຖານຂໍຂອງປະທານເຫລົ່ານັ້ນ.

ຕອນທີ່ກິນເຂົ້ານຳກັນໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຄຸນສົມບັດເຫລົ່ານັ້ນ ໂດຍສະເພາະສິ່ງທີ່ໄດ້ຄົ້ນພົບໃນພຣະຄຳພີໃນມື້ດຽວກັນນັ້ນ. “ມີລູກເປັນໝູ່ທີ່ດີຢ່າງໃດ? ລູກສະແດງຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈແນວໃດ? ສັດທາຂອງລູກຊ່ອຍລູກປະເຊີນກັບການທ້າທາຍໃນມື້ໄດ້ແນວໃດ? ລູກເປັນຄົນໝັ້ນຄົງຈົ່ງໃດແດ່? ຊິສັດ, ເພື່ອແຜ່, ແລະ ຖ່ອມຕົວແນວໃດແດ່?” ມີຄຸນສົມບັດຫລາຍໆຢ່າງໃນພຣະຄຳພີທີ່ຄວນສອນ ແລະ ຮຽນຮູ້.

ວິທີທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຈະສອນເລື່ອງການເປັນ ຄືການເປັນພໍ່ແມ່ ຕໍ່ລູກເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ເປັນຕໍ່ພວກເຮົາ. ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບິດາທີ່ດີພ້ອມທຸກຢ່າງແຕ່ອົງດຽວ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງປັນເຄື່ອງມືຂອງການເປັນພໍ່ແມ່ນຳ ພວກເຮົາ---ນັ້ນຄືພຣະຄຳພີ.

ມື້ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພໍ່ແມ່ໂດຍສະເພາະ ແຕ່ຫລັກກຳ ດັ່ງກ່າວມີຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ທຸກໆຄົນ. ຂໍໃຫ້ການພະຍາຍາມຂອງທ່ານທີ່ຈະພັດທະນາຄຸນສົມບັດໃຫ້ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດ ມີຜົນດີ

ເພື່ອວ່າຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ໃນໃບໜ້າທ່ານ ແລະ ຄຸນສົມບັດຂອງພຣະອົງຈະສະແດງອອກ
ໃນການກະທຳຂອງທ່ານ. ແລ້ວເມື່ອລູກຂອງທ່ານ ຫລື ຄົນອື່ນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງທ່ານ ແລະ
ເຫັນການກະທຳຂອງທ່ານ, ມັນຈະເຕືອນເຂົາເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ນຳເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງຫລາຍ
ຂຶ້ນ. ນີ້ເປັນຄຳອະທິຖານ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນພຣະນາມຂອງ ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, act 3, scene 1, line 56.
2. Carol Dweck, quoted in Joe Kita, “Bounce Back Chronicles,” *Reader’s Digest*, May 2009, 95.
3. ເບິ່ງ *ຈົ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ: ປົນຄູ່ມືສຳລັບການຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່* (2004), 135.